25/06/2020

Στην Παναγία Φανερωμένη Λευκωσίας ο Επίσκοπος Μεσαορίας

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Την Κυριακή, 21 Ιουνίου 2020, ο Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος χοροστάτησε στον Όρθρο, προέστη της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε το θείο λόγο στον ιερό ναό Παναγίας Φανερωμένης, στην εντός των τειχών Λευκωσία. Κύκλω του Ιερού Θυσιαστηρίου πλαισίωσαν τον Θεοφιλέστατο ο Αρχιμανδρίτης π. Βενέδικτος Ιωάννου, οι Πρωτοπρεσβύτεροι π. Θωμάς Κωστή και π. Ξάνθος Ονησιφόρου και ο Διάκονος π. Ανδρέα Ματέι.

Τα ιστορικά αναλογία της Παναγίας Φανερωμένης πλαισιώνουν οι ψάλτες κύριοι Ανδρέας Κουκκίδης, Κυριάκος Σωφρονίου με τους φιλόμουσους συνεργάτες τους.

Στην ομιλία του, ο Επίσκοπος Μεσαορίας επισήμανε την πρόσκληση του Μεγάλου Διδασκάλου προς τους πρώτους μαθητές Του: «Δεῦτε ὀπίσω μου,

καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4, 19).

Η πρόσκληση προς τους μαθητές του Σωτήρος Χριστού ισχύει διαρκώς, και τότε και σήμερα, για όσους θα τον εμπιστευθούν και θα ακολουθήσουν, με αγάπη και αφοσίωση, το έργο του πνευματικού ποιμένα του λογικού ποιμνίου. «Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. 4, 20).

Ο Θεοφιλέστατος Μεσαορίας επισήμανε ότι η εμπειρία της λειτουργικής πορείας μας, μέσα από το Τριώδιο και το Πεντηκοστάριο, μας βοήθησε να βιώσουμε την αλήθεια ότι ο Χριστός αποκαλύπτεται στους ταπεινούς, τους απλούς και ειρηνικούς ανθρώπους.

Οι ψαράδες που προσκάλεσε ο Κύριος δεν ήταν αμόρφωτοι. Ήσαν απλά αγράμματοι. Δεν είχαν περγαμηνές του κόσμου τούτου (όχι ότι δεν είναι χρήσιμες και απαραίτητες οι σπουδές), αλλά είχαν μορφώσει την προσωπικότητά τους με τις πανανθρώπινες αξίες. Είχαν μάθει να σέβονται και να εκτιμούν και να έχουν αξιοπρέπεια. **Για το λόγο αυτό** «εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. 4, 20). Αυτό δηλώνει ότι ήταν απαλλαγμένοι από όλα εκείνα που θα τους κρατούσαν μακριά από τον Θεό και τον άνθρωπο, υπογράμμισε ο Επίσκοπος Μεσαορίας. Μετά την Πεντηκοστή, την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, οι αγράμματοι μαθητές έγιναν φωστήρες της οικουμένης. Δεν ήσαν δημαγωγοί αλλά

ταπεινοί και φωτεινοί οδοδείκτες προς τη σωτηρία και τον αγιασμό.

Αυτή την πορεία βίωσε με την προσωπική του Πεντηκοστή ο μορφωμένος και εγγράμματος Απ. Παύλος, ο οποίος αναφερόμενος στους πιστούς της Εκκλησίας της Ρώμης γράφει: «δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι» (Ρωμ. 2, 10). Ιδού η ανάπαυση του ταπεινού και ενάρετου ανθρώπου που έχει προσηλωμένη την εμπιστοσύνη του στον Εσταυρωμένο και Αναστημένο Κύριο.

Ο Απόστολος Παύλος ξεκαθαρίζει ότι «οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ’ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται» (Ρωμ. 2, 13). Με άλλα λόγια δεν αρκεί να ακούει κάποιος τη διδασκαλία του Κυρίου αλλά είναι απολύτως αναγκαία η τήρηση και η εκπλήρωση των εντολών Του. Γι΄ αυτό και ο Χριστός ελκύει την προσοχή όλων μας λέγοντας: «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 7, 21) Ένα παράδειγμα μαχητή ποιμένα ήταν ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο οποίος εφάρμοσε στη ζωή του το «πρᾶξις θεωρίας ἐπίβασις».

Ο Επίσκοπος Μεσαορίας με αφορμή το απόσπασμα του Αποστόλου Παύλου: «ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι

νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων, ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ” (Ρωμ. 2, 14-16), περιέγραψε το θέμα της σωτηρίας των ανθρώπων. Σύμφωνα λοιπόν με την αναφορά του Αποστόλου έχουμε την εξ αντικειμένου και εξ υποκειμένου σωτηρία. Οι πιστοί από τη μια, που γνωρίζουν και αγωνίζονται να βιώσουν το Ευαγγέλιο, και οι άνθρωποι που δεν γνώρισαν το Ευαγγέλιο, αλλά «φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ», διότι «οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως». Από τη φύση του ο άνθρωπος τείνει προς τον Θεό, αφού από την κατασκευή του έχει πνοή ζωής.

Τέλος, ο Επίσκοπος Μεσαορίας, επισήμανε ότι εδώ έγκειται η αξία του εν Χριστώ ανθρώπου, ο οποίος έχει μέσα του τη θεϊκή χαρά, αλλά και την επιμέλεια της ευθύνης αυτής της χαράς. Τούτου είναι ένα καθημερινό χαρούμενο αγώνισμα και ταυτόχρονα καθημερινό μαρτύριο της συνειδήσεως.